

Det er altsaa en Anke, jeg har mod denne Bestemmelse i § 4 foruden den, at Loven kun medtager Huse med en Etage og Tagkvist. Jeg kan tænke mig, hvorledes denne Bestemmelse er kommen ind i Loven. Det er fordi man ikke vil have mindre Huse ude paa Landet med ind under Loven; det er vistnok den egentlige Grund, men isaa maatte man hellere skrive det. Jeg skal dog gøre opmærksom paa, at der ved et Etages Hus kan ske lige saa store Ulykker, som ved Huse med flere Etager. Et et Etages Hus kan være en meget høj Bygning, og der kan der afstedkommes de samme Ulykker, som ved en meget større Bygning. Et af de skrækkeligste Ulykkestilfælde, jeg har været Vidne til, skete ved en Bygning, som kun var kommen et Par Alen over Jorden, og som kun skulde bære 1 Etage. Dersom denne Lov da var traadt i Kraft, vilde den vedkommende ikke være forsikret, men var der begyndt paa at mure en 5-Etages Bygning, saa vilde han være forsikret. Her er et Punkt, som Arbejderne ikke kunne forstaa og jeg heller ikke, hvorfor jeg vil bede det kommende Udvalg om at tænke nærmere derover. Den tilsvarende Bestemmelse i den engelske Lovgivning gaar ud paa, at Arbejdet skal være udført paa et Stillads, naar Bygningen ikke er over en vis Højde; det kan jeg forstaa. — At i Post 4 „Istandsættelse“ er taget med, er rimeligt, thi det kan være lige saa farligt at være med til en Istandsættelse som til Opførelse af en Bygning. Men jeg kan ikke forstaa, at i Post 5 er Istandsættelse af Jærnbaner, Veje, Broer og Dæmninger ikke taget med; jeg ved ikke, om det er en Forglemmelse; denne min Bemærkning er jo fuldstændig i Arbejdernes Favn. — I Post 6 er Istandsættelse af Vandledninger og flere andre Ledninger ikke taget med. Jeg kunde ogsaa ønske, at der under Post 8 blev medtaget de Folk, som tage Del i Transport af de Varer, som der ere nævnte. De, der ere beskæftigede med Ladning og Losning af Varer og med Arbejdet ved Pakhuse, høre ind under Loven. Jeg forstaa da ikke, hvorfor de, der transportere Varerne fra Pakhusene, ikke skulle høre med.

Bestemmelserne i § 5 har jeg forstaaet saaledes, at Arbejderne selv skulle bekoste deres Sygebehandling. De faa en Dagpenge af 1—2 Kr., medens de ere syge, men maa saa selv betale, hvad deres Sygebehandling koster. Jeg har imidlertid intetsteds i Loven fundet, at de skulle lade sig sygebehandle; det følger vel af Sa-

gens Natur. Et andet Sted i Loven siges der, at Arbejdsraadet kan fordre, at den tilskadekomne skal underkaste sig Lægeundersøgelse, men Lægebehandling er der intet Sted paabudet. I den engelske Lov er der Bestemmelser for, hvorledes Arbejdsgiveren eller hans Repræsentant, Assurance-selskabet, kan lade den tilskadekomne tilse, for at det kan oplyses, om han er syg. Jeg synes, at her er en Mangel i Lovforslaget; det kunde jo med faa Ord siges, at den tilskadekomne er forpligtet til at lade sig behandle af en Læge af anerkendt Dygtighed.

Der er altsaa nogle Steder i Lovforslaget, hvor jeg synes, at der kan ønskes noget større Klarhed, saa man bestemt kan se, hvad Meningen er. Jeg maa erkende, at den mange Steder har faaet en helt anden Form end tidligere. Man kan overhovedet se, at der har været dygtige Lovgivere med til at behandle denne Sag, men det udelukker ikke, at der paa enkelte Punkter kunde ønskes noget større Klarhed. — Min væsentligste Indvending mod Loven er, at den bliver noget for bekostelig, og at det navnlig er uheldigt for deres Vedkommende, som have ment, at de hidtil have gjort, hvad der burde gøres, og strakt sig saa vidt, som de mente at kunne. Det er jo vitterligt, at der er mange Fabrikherrer og Haandværksmestre, som allerede hidtil have forsikret deres Arbejdere, og Staten og Kjøbenhavns Kommune, maaské ogsaa andre Kommuner, have, naar de lade udføre den Slags Arbejde, her er Tale om, forpligtet deres Kontrahenter til at forsikre deres Arbejdere for et vist Beløb. I Begyndelsen fandt man det Beløb for stort, men efterhaanden har man vænnet sig dertil, og Arbejderne have tidligere udtalt til mig, at de vare tilfredse dermed, men nu ville de vel blive utilfredse dermed, naar de se, at der er Udsigt til noget mere. Deraf følger imidlertid ikke, at det bør gives den Udstrækning, som her er Tale om. Jeg taler selvfølgelig om Erstatningen i Tilfælde af Død og Invaliditet.

I en Henseende ønsker jeg Bestemmelserne udvidede. Efter § 5, 1ste Punkt, skulle de tilskadekomne vente i 13 Uger, iden de faa Dagpenge. Det forekommer mig for længe. Naar Arbejderne ikke ere i en Sygekasse, er det maaské for meget forlangt, at de selv skulle bekoste de første 13 Uger. Arbejderne ere nu til Dags belavede paa at bruge deres Fortjeneste efterhaanden som de faa den, og uagtet deres Fortjeneste nu er større, er deres